

Arrest

nr. 185 169 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt België binnen op 14 december 2010 en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 25 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 65 546 van 11 augustus 2011 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 juli 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 3 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 16 juni 2011 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 29 april 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 18 maart 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 7 juli 2014 wordt de beslissing van 3 maart 2014 ingetrokken. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 128 671 van 3 september 2014 wordt het beroep ingesteld tegen de ingetrokken beslissing verworpen.

Op 13 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 16 juni 2011 ongegrond wordt verklaard.

Op 13 oktober 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 december 2014 worden de beslissingen van 13 oktober 2014 ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 138 009 van 6 februari 2015 wordt het beroep tegen de ingetrokken beslissingen verworpen.

Op 7 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 16 juni 2011 ongegrond wordt verklaard.

Op 7 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 5 maart 2015 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 143 666 van 20 april 2015 wordt het beroep tegen de ingetrokken beslissingen verworpen.

Op 11 maart 2015 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 17 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 16 juni 2011 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A., Z. (R.R.: XXX) nationaliteit: Russische Federatie geboren te P. op (...)1969 adres: (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.07.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-attaché op 11.03.2015 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 17 maart 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"Il est enjoint à Madame, qui déclare se nommer:

De mevrouw, die verklaart te heten:

nom/naam : A. prénom/voornaam : Z. date de naissance/geboortedatum : (...)1969

lieu de naissance/geboorteplaats : P. nationalité/nationaliteit : Russische Federatie

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéressée n'est pas en possession d'un passeport/visa valable.

o

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum."

Deze beslissingen worden aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 april 2015.

Bij aangetekend schrijven van 9 april 2015 dient verzoekster bijkomende documenten in.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"MET BETREKKING TOT DE EERSTE BESTREDEN BESLISSING, DE BESLISSING VAN DE GEMACHTIGDE VAN DE STAATSSECRETARIS VOOR ASIEL EN MIGRATIE, EN VOOR MAATSCHAPPELIJKE INTEGRATIE INZAKE DOSSIERNUMMER 6.740.239 VAN 7 JANUARI 2015 WAARBIJ DE AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF IN TOEPASSING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, ONGEGROND WORDT VERKLAARD (STUK 1)

ENIG MIDDEL :

SCHENDING VAN ARTIKEL 9ter VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN,

EN

SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van Vreemdelingenwet om de aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren.

Paragraaf 1 van artikel 9ter vreemdelingenwet luidt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

De ziektes die volgens artikel 9ter vreemdelingenwet in aanmerking komen, zijn:

- ☐ *een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit*
- ☐ *een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft*

In casu steunt de bestreden beslissing volledig op het advies van de arts-attaché P. C. dd. 11 maart 2015 (stuk 2).

Met betrekking tot dit advies valt op dat dit omzeggens identiek is aan de eerdere adviezen die arts-attaché P. C. op 28 februari 2014 (stuk 5), op 7 oktober 2014 (stuk 7) en op 5 januari 2015 (stuk 9) heeft uitgebracht.

Het eerdere advies van 7 oktober 2014 (stuk 7) vermeldde een foutief adres (...) en verwees naar een aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juli 2014. De aanvraag die verzoekster heeft ingediend, dateert van 16 juni 2011.

Thans zou bij haar beoordeling wel het medisch attest van arts-specialist Professor Dr. D. d.d. 31.01.2014 zijn opgenomen (stuk 12) en het medisch attest van arts Dr. M. d.d. 22.04.2014 (stuk 13), maar niet het attest van het centraal districtziekenhuis van Malgobek d.d. 14.05.20014 (stuk 11), dat voorzien is van een beëdigde vertaling. Nochtans werden deze stukken voorgelegd en werden ze tevens neergelegd in de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake RvV 155 020, RvV 163 979 en RvV 167 652.

Omtrent het attest van het centraal districtziekenhuis van Malgobek d.d. 14.05.20014 (stuk 11) stelt de arts-attaché P. C. dat hiermee geen rekening kan worden gehouden omdat op het originele exemplaar een stempel van de arts ontbreekt.

Dit is absurd. Het attest is ondertekend door de hoofddarts van het ziekenhuis en draagt de stempel van het ziekenhuis. Het is dan ook kennelijk onredelijk om geen rekening te houden met dit attest.

De arts-attaché is dan ook niet zorgvuldig tewerk gegaan.

Deze arts-attaché stelt in haar advies dat het een auto-immuunprobleem betreft dat zonder behandeling evolutief is en dat daarom het aangewezen is dat verzoekster zich verder laat behandelen voor deze aandoening.

Volgens het advies van de arts-attaché is een behandeling beschikbaar en toegankelijk. Evenwel blijkt dit niet uit de verdere motivering van het advies.

Immers,

Medicatie moet op eigen kosten gekocht worden. Verzoekster is onvermogen. Zij is arbeidsongeschikt. Zij werd in België erkend als persoon met een handicap; hierbij werd een vermindering van het verdienvermogen vastgesteld (zie stuk 10).

Verzoekster is dus geheel niet in staat om zelf enig inkomen te verwerven waarmee zij in het land van herkomst medicatie zou kunnen betalen.

De ouders van verzoekster zijn reeds overleden en verzoekster heeft geen familie meer in Rusland.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoekster een verloofde zou hebben in Grozny. Dit is niet (meer) het geval.

Bovendien kan verzoekster in België rekenen op de steun en hulp van haar zus L.A. (die zelf verpleegster is) en schoonbroer K. U..

Bovendien blijkt dat dezelfde medicatie niet voorhanden is in het land van herkomst.

“Celabrex® (celecoxib) en Arava® (leflunomide) kunnen vervangen worden door een combinatie van infliximab en hydroxychloroquine. Prednisolone is beschikbaar. Ledertrexaat (methotrexaat) is beschikbaar.”

In het land van herkomst zijn géén faciliteiten voor een gespecialiseerde follow-up en behandeling door een reumatoloog beschikbaar. De arts-adviseur verklaart niet waarop ze zich steunt om te stellen dat deze faciliteiten beschikbaar zouden zijn. Zelfs indien deze aanwezig zouden zijn, dient het advies van de arts-adviseur of de bestreden beslissing te verduidelijken of in het concrete geval van verzoekster deze faciliteiten voor haar beschikbaar zouden zijn.

Welnu, dit is niet het geval.

In het enige ziekenhuis in de ruime regio, het ziekenhuis in Malgobek, is er geen arts-reumatoloog. (zie stuk 9)

De dichtstbijzijnde reumatoloog bevindt zich in Moskou, zo'n 2000 kilometer van de woonplaats van verzoekster. Bovendien gaat het om een privé-ziekenhuis waar een behandeling 200.000 roebel (ongeveer € 5.000,00) kost. Dit bedrag is voor verzoekster onbetaalbaar.

Samenvatting:

- ☐ zelfde medicatie is niet beschikbaar
- ☐ medicatie moet aangekocht worden op eigen kosten; verzoekster beschikt niet over de financiële middelen hiertoe
- ☐ dichtstbijzijnde reumatoloog is op een afstand van 2.000 kilometer
- ☐ dichtstbijzijnde reumatoloog is onbetaalbaar voor verzoekster

Conclusie is dat het advies van de arts-adviseur en de bestreden beslissing niet afdoende motiveren dat er voor de ziekte waaraan verzoekster lijdt, een adequate, zijnde een beschikbare en toegankelijke behandeling zou bestaan in het land van herkomst.

Uit de stukken die verzoekster heeft voorgelegd bij de aanvraag, blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

De bestreden beslissing schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Een zorgvuldig handelende overheid had bij het nemen van de bestreden beslissing niet louter mogen steunen op een kennelijk onredelijk advies van de arts-adviseur, maar had zich bijkomend moeten laten informeren. Aldus heeft de overheid terzake niet zorgvuldig gehandeld en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9 ter Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het absurd is dat geen rekening werd gehouden met het attest d.d. 14.05.2014 van het centraal districtziekenhuis van Malgobek omdat op het originele exemplaar een stempel van een arts ontbreekt.

Verder houdt de verzoekende partij voor dat zij wel degelijk arbeidsongeschikt is en dat zij geen familie heeft in het land van herkomst ter ondersteuning.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat niet werd nagegaan of er opvolging mogelijk is door een reumatoloog.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek nopens het ontbreken van een stempel op het medisch attest d.d. compleet voorbij aan de inhoud en de draagwijdte van artikel 9 ter, §1, 4de lid en artikel 9 ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Bij K.B. van 24.01.2011, dat in voege was op het ogenblik dat verzoekende partij haar aanvraag indiende, werd een verplicht te gebruiken model van standaard medisch getuigschrift voorzien.

Dit model, dat door verzoekende partij werd gebruikt, vermeldt uitdrukkelijk dat ook de naamstempel van de geneesheer dient te worden aangebracht op het standaard medisch getuigschrift. Op het getuigschrift werd echter geen naamstempel vermeld.

Terecht oordeelde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dan ook dat het ingediende standaard medisch getuigschrift d.d. 14.05.2014 niet kon worden aanvaard, nu de bij K.B. bepaalde vermeldingen hier niet op waren aangebracht, inzonderheid nu geen naamstempel van de arts kon worden aangetroffen.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt verder dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Rusland behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekende partij thans voorhoudt dat zij arbeidsongeschikt is, laat de verwerende partij gelden dat deze informatie zich niet in het administratief dossier bevond op het ogenblik van de bestreden beslissing bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De verzoekende partij maakt verder geenszins aannemelijk dat er geen opvolging is door een reumatoloog, minstens doen haar vage beschouwingen geen afbreuk aan de motieven van het advies waaruit wel degelijk blijkt dat er behandeling door een reumatoloog beschikbaar is, waarbij wordt verwezen naar de informatie uit de MedCOI-databank.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich heeft gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur dd. 17.03.2015 en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verweerder om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-adviseur die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel nog kritiek levert op het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, laat verweerder gelden dat uit het advies dd. 17.03.2015 afdoende blijkt dat door de arts-adviseur na gedegen onderzoek werd vastgesteld dat de noodzakelijke zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Tenslotte beklemtoont de verweerder partij dat de vaststelling dat de verzoekende partij waarschijnlijk beroep kan doen op familie, vrienden en/of kennissen niet onredelijk is gezien zij gedurende 41 jaar in Rusland verbleef.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 maart 2015, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, luidt als volgt:

“(…)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.06.2011.

Voorgelegde medische attesten:

- ☐ Consultatieverslag de dato 13/02/2011 van dr. G. C. Reeds lang bestaande reumatoïde poly-arthritis. Bilaterale heupprothese.
- ☐ Protocol RX'en de dato 23/03/2011 van dr. S. D. Knieën gonarthrose geen artritis. Polsen geen actieve inflammatoire chondrolysis. Handen geen actieve artritis. Voeten geen artritis afwijkingen, osteoarthrose. Enkels geen artritis afwijkingen, wel osteoarthrose. Lumbale wervelzuil en bekken: bilaterale heupprothese, lichte aanwijzing discaal lijden, geen spondylolyse.
- ☐ Medisch getuigschrift de dato 20/04/2011 van dr. G. C. ANF postieve polyarthritis.
- ☐ Medisch verslag de dato 4/10/2011 van dr. G. C.. Juveniele onset RA
- ☐ Medisch getuigschrift de dato 01/12/2011 van dr. G. C. Reumatoïde polyarthritis.
- ☐ Consultatieverslag de dato 20/02/2012 van dr. C. L.. Chronische evolutieve polyarthritis.
- ☐ Medisch getuigschrift de dato 01/03/2012 van dr. G. C.. Juveniele polyarthritis.
- ☐ Consultatieverslag de dato 08/03/2012 van dr. C. L. Auto-immune poly-arthritis.
- ☐ Consultatieverslag de dato 15/03/2012 van dr. M. H. Geruststellend cardiaal bilan.
- ☐ Consultatieverslag de dato 15/03/2012 van dr. C. Gonarthrose. Bilaterale heupprothese, enthesopathie rechter trochanter femoralis.
- ☐ Medisch certificaat de dato 23/05/2012 van dr. J-L M. Reumatoïde polyarthritis.
- ☐ Consultatieverslag de dato 18/06/2012 van dr. C. L. Inflammatoire parameters stabiel.
- ☐ Medisch certificaat de dato 17/08/2012 van dr. J-L M. Reumatoïde polyarthritis.
- ☐ Consultatieverslag de dato 06/09/2012 van dr. C. L. Polyarthritis.
- ☐ Protocol bloedanalyse de dato 16/01/2013.
- ☐ Consultatieverslag de dato 26/10/2012 van dr. C. L. Auto-immune aandoening met anti CCP antilichamen en anti-DNA antilichamen.
- ☐ Medisch attest de dato 23/11/2012 van dr. M. J.-L.
- ☐ Protocol bloedanalyse de dato 16/01/2013.
- ☐ Consultatieverslag de dato 28/01/2013 van dr. C. L.. Reumatoïde polyarthritis.
- ☐ Consultatieverslag de dato 31/01/2013 van dr. C. L.. Reumatoïde polyarthritis.
- ☐ Medisch certificaat de dato 01/03/2013 van dr. J-L M. Reumatoïde polyarthritis.
- ☐ Medisch certificaat de dato 24/05/2013 van dr. J-L M. Reumatoïde polyarthritis.
- ☐ Consultatieverslag de dato 31/01/2014 van Prof. Dr. P. D. Weinig evolutieve seronegatieve erosieve polyarthritis
- ☐ Medisch certificaat de dato 21/02/2014 van dr. J-L M. Reumatoïde polyarthritis
- ☐ Medisch attest de dato 22/04/2014 van dr. M. J.-L. Evolutieve reumatoïde artritis, stabiel onder behandeling

Met het beëdigd vertaald attest de dato 14/05/2014 kan geen rekening gehouden worden omdat op het originele exemplaar in het Russisch een stempel van de arts ontbreekt.

Met het beëdigd vertaald attest de dato 27/02/2007 kan geen rekening gehouden worden aangezien de diagnose onleesbaar is. Met één medisch certificaat kan geen rekening gehouden worden gezien totaal onleesbaar.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier, bestaande uit hoger aangehaalde medische attesten, blijkt dat de betrokkene behandeld wordt voor reumatoïde artritis met juveniele onset. Gezien het een auto-immuunprobleem

betreft dat zonder behandeling evolutief is, is het aangewezen dat de betrokkene verder behandeld wordt voor deze aandoening.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in de Russische Federatie:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet publiek is:

- (1) Informatie afkomstig van International SOS van 16/04/2012 met uniek referentienummer BMA-4033.
- (2) Informatie afkomstig van International SOS van 03/09/2013 met uniek referentienummer BMA-4988.
- (3) Informatie afkomstig van International SOS van 17/10/2013 met uniek referentienummer BMA-5076.
- (4) Informatie afkomstig van International SOS van 20/03/2014 met uniek referentienummer BMA-5294.
- (5) Informatie afkomstig van International SOS van 24/10/2014 met uniek referentienummer BMA-6069.
- (6) <http://www.ihs.com/products/global-insight/industry-economic.report.aspx?id=1065930427>

Alle nodige faciliteiten voor verdere gespecialiseerde follow-up en behandeling door een reumatoloog zijn beschikbaar.

Celabrex® (celecoxib) en Arava® (leflunomide) kunnen vervangen worden door een combinatie van infliximab en hydroxychloroquine. Prednisolone is beschikbaar. Ledertrexaat (methotrexaat) is beschikbaar.

Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in de Russische Federatie:

“De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Wat betreft de sociale zekerheid kan betrokkene beroep doen op volgende uitkeringen: om in aanmerking te komen voor een werkloosheidsuitkering moet men 26 weken voltijds tewerkgesteld geweest zijn in het voorbije jaar.

Het lijkt overigens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland, het land waar zij ruim 41 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit het asielinterview van betrokkene dd. 13.01.2011 blijkt dat betrokkene haar verloofde nog woonachtig is te Grozny.

Arbeids(on)geschiktheid: Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation of Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).”

Conclusies:

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de aandoeningen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een

ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft."

3.1.3.2. Verzoekster voert aan dat er onterecht geen rekening werd gehouden met het medisch attest van het centraal districtziekenhuis van Malgobek van 14 mei 2014 met beëdigde vertaling. Dit is kennelijk onredelijk omdat het attest ondertekend is door de hoofddarts van dit ziekenhuis en de stempel draagt van dit ziekenhuis.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 maart 2015, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de beslissing werd gevoegd, wordt over dit attest het volgende gesteld:

"Met het beëdigd vertaald attest de dato 14/05/2014 kan geen rekening gehouden worden omdat op het originele exemplaar in het Russisch een stempel van de arts ontbreekt."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat dit in het Russisch opgesteld attest inderdaad een handtekening en een stempel bevat, en dat uit de beëdigde vertaling blijkt dat deze stempel vermeldt *"Russische Federatie. Republiek Ingoesjetië. (onleesbaar, zie origineel) Staatsinstelling Gezondheidszorg 'Centraal Ziekenhuis Malgobek'"* en dat de handtekening er een is van de hoofddarts van dit ziekenhuis.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."*

Het desbetreffend koninklijk besluit is het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 7, eerste lid van dit koninklijk besluit luidt als volgt:

"Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd."

Dit model voorziet dat de naam, handtekening en stempel van de arts met het RIZIV - nummer wordt vermeld. Het Russisch medisch attest voldoet inderdaad niet aan deze voorwaarden voorzien in het koninklijk besluit van 17 mei 2007 waarnaar verwezen wordt in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist evenmin dat dit attest geen stempel van de arts bevat. De omstandigheid dat dit attest een stempel van het ziekenhuis en de naam van de arts vermeldt, doet geen afbreuk aan de wettelijke vereisten zodat het niet getuigt van een foutieve feitenvinding en niet kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig om dit Russisch medisch attest niet in overweging te nemen. Dit houdt geen schending in van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht.

Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat, ondanks het feit dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gesteld dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is, dit niet het geval is. Uit dit advies blijkt immers dat medicatie op eigen kosten moet worden gekocht. Verzoekster wijst erop dat zij onvermogen is, arbeidsongeschikt, in België erkend als een persoon met een handicap waarbij een vermindering van het verdienvermogen werd vastgesteld. Verzoekster legt in dit verband een bewijs neer bij huidig verzoekschrift. Verzoekster is dus niet in staat om zelf een inkomen te verwerven waarmee zij in het land van herkomst medicatie zou kunnen betalen. Zij heeft geen familie meer in Rusland en er wordt ten onrechte gesteld dat zij nog een verloofde zou hebben in Grozny, dit is niet meer het geval. In België kan verzoekster wel rekenen op hulp, met name hulp van haar zus die verpleegster is en van haar schoonbroer.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 maart 2016, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de bestreden beslissing werd gevoegd, wordt het volgende overwogen over de toegankelijkheid van de medicatie:

“Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in de Russische Federatie:

“De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De situatie In Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Wat betreft de sociale zekerheid kan betrokkene beroep doen op volgende uitkeringen: om in aanmerking te komen voor een werkloosheidsuitkering moet men 26 weken voltijds tewerkgesteld geweest zijn in het voorbije jaar.

Het lijkt overigens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland, het land waar zij ruim 41 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit het asielinterview van betrokkene dd. 13.01.2011 blijkt dat betrokkene haar verloofde nog woonachtig is te Grozny.

Arbeids(on)geschiktheid: Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation of Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).”

Uit dit advies blijkt dat eerst een overzicht gegeven wordt van het systeem van de verplichte ziekteverzekering in de Russische Federatie en dat vervolgens gesteld wordt dat de algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten, dat de prijzen variëren van regio tot regio en dat de staat gratis medicijnen voorziet voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Er wordt niet vermeld dat verzoekster voor haar aandoening in aanmerking zou komen voor gratis medicatie zodat kan worden aangenomen dat zij ervoor zal moeten betalen. Vervolgens wordt vermeld dat verzoekster, indien zij eerst 26 weken voltijds tewerkgesteld zal zijn, daarna in aanmerking kan komen voor een werkloosheidsuitkering. Daarna wordt erop gewezen dat verzoekster een beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen in haar thuisland voor tijdelijke opvang en hulp bij het verkrijgen van de zorgen of voor tijdelijke financiële hulp. Er wordt op gewezen dat uit het asielinterview van 13 januari 2011 blijkt dat verzoekster een verloofde heeft in Grozny. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoekster geen bewijs voorlegt van (algemene) arbeidsongeschiktheid en dat er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat ze geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in de Russische Federatie zodat niets toelaat te concluderen dat ze niet zou kunnen instaan voor de kosten gepaard gaande met de noodzakelijke hulp. Tevens kan verzoekster een beroep doen op de microkredieten van de IOM.

Verzoekster wijst erop dat zij onvermogen is, arbeidsongeschikt, in België erkend als een persoon met een handicap waarbij een vermindering van het verdienvermogen werd vastgesteld, dat ze in België hulp krijgt van haar zus en schoonbroer en dat zij inmiddels geen verloofde meer heeft in Grozny.

Waar verzoekster bij huidig verzoekschrift een attest voorlegt dat zij arbeidsongeschikt is omdat zij erkend werd als een persoon met een handicap en een vermindering van haar verdienvermogen heeft, wordt opgemerkt dat dit stuk reeds dateert van 13 december 2013 maar niet werd voorgelegd aan het bestuur, zodat het bestuur hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van

de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). Indien verzoekster de mening toegedaan is dat dit een nieuw element uitmaakt, kan zij een nieuwe aanvraag indienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster deelt mee dat zij geen verloofde meer heeft in Grozny. De Raad stelt vast dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling in het advies dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in Rusland, het land waar zij ruim 41 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verzoekster wijst op de hulp van haar zus en schoonbroer in België. In dit verband moet worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeksters zus over enig verblijfsrecht beschikt in België en dat uit informatie verschaft door de verwerende partij op 3 maart 2017 blijkt dat haar zus met haar gezin, samen met verzoekster, op 20 januari 2016 een tweede asielaanvraag heeft ingediend. Momenteel is het verblijf van verzoeksters zus in België, net als dat van verzoekster, dus precair en kan verzoekster zich hier niet op beroepen om aan te tonen dat zij in België meer steun van familie kan krijgen dan in haar land van herkomst.

Verzoekster slaagt er niet in om met concrete gegevens aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

3.1.3.4. Verzoekster voert aan dat dezelfde medicatie niet voorhanden is in haar land van herkomst.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 maart 2015, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, wordt over de benodigde medicatie het volgende gesteld:

“Celebrex ® (celecoxib) en Arava ® (leflunomide) kunnen vervangen worden door een combinatie van infliximab en hydroxychloroquine. Prednisolone is beschikbaar. Ledertrexaat ® (methotrexaat) is beschikbaar.”

Hieruit blijkt dat de medicatie die verzoekster nodig heeft, wordt vermeld en dat er een alternatief wordt vermeld voor de twee medicamenten van de vier die niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst.

Verzoekster beperkt er zich in het middel toe te vermelden dat dezelfde medicatie niet voorhanden is. Daarmee geeft zij echter niet aan waarom zij niet geholpen zou zijn door de alternatieve medicatie. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat het onjuist of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn om te verwijzen naar wel beschikbare alternatieve medicatie.

3.1.3.5. Verzoekster voert aan dat er in haar land van herkomst geen faciliteiten zijn voor gespecialiseerde follow-up en dat er geen behandeling door een reumatoloog beschikbaar is. Verzoekster stelt dat de ambtenaar-geneesheer niet verklaart waarop zij zich steunt om te stellen dat deze faciliteiten wel beschikbaar zijn. Verzoekster meent dat, in het geval deze toch aanwezig zouden zijn, in het advies moet worden verduidelijkt of in het concrete geval van verzoekster deze faciliteiten voor haar beschikbaar zouden zijn. Verzoekster stelt dat dit niet het geval is en stelt dat er in het enige ziekenhuis in de ruime regio, geen arts-reumatoloog is en dat de dichtstbijzijnde reumatoloog zich in Moskou bevindt, zo'n 2000 km van haar woonplaats. Dit is dan nog een privéziekenhuis waar de behandeling voor verzoekster onbetaalbaar is.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt over de beschikbaarheid van de behandeling het volgende overwogen:

“Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in de Russische Federatie:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet publiek is:

- (1) Informatie afkomstig van International SOS van 16/04/2012 met uniek referentienummer BMA-4033.*
- (2) Informatie afkomstig van International SOS van 03/09/2013 met uniek referentienummer BMA-4988.*
- (3) Informatie afkomstig van International SOS van 17/10/2013 met uniek referentienummer BMA-5076.*
- (4) Informatie afkomstig van International SOS van 20/03/2014 met uniek referentienummer BMA-5294.*

(5) Informatie afkomstig van International SOS van 24/10/2014 met uniek referentienummer BMA-6069.
(6) <http://www.ihs.com/products/global-insight/industry-economic.report.aspx?id=1065930427>
Alle nodige faciliteiten voor verdere gespecialiseerde follow-up en behandeling door een reumatoloog zijn beschikbaar.”

Waar verzoekster stelt dat niet blijkt waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om te stellen dat de follow-up en behandeling door een reumatoloog beschikbaar zijn, wordt vastgesteld dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk wordt verwezen naar informatie afkomstig uit de Med-COI databank, dat de referentienummers van deze informatie worden vermeld en dat een website wordt vermeld. Deze informatie afkomstig uit de med-COI databank bevindt zich in het administratief dossier. Verzoekster kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat niet wordt verduidelijkt op welke informatie de ambtenaar-geneesheer zich steunt om te stellen dat de behandeling beschikbaar is.

Uit deze informatie blijkt dat zowel “outpatient” (ambulant) als “inpatient” (bij opname in een ziekenhuis) behandeling door een reumatoloog beschikbaar is in publieke faciliteiten in Moskou en ook in de lokale publieke poliklinieken in Moskou (BMA 5294 en BMA 4988). Huisdokters zijn ter beschikking in lokale poliklinieken (BMA 4033). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat follow-up en behandeling door een reumatoloog beschikbaar zijn in de Russische Federatie en wel in publieke instellingen, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat reumatologen beschikbaar zijn in Moskou en dat dit niet haar woonplaats is maar op 2000 km van haar woonplaats. De vraag rijst of in de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, vervolgens nog eens moet verduidelijkt worden op welke wijze verzoekster effectief bij een reumatoloog terecht kan, zoals verzoekster voorhoudt. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de ambtenaar-geneesheer een beoordeling maakt van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst van de aanvrager. Deze wetsbepaling vermeldt niet “regio van herkomst”. Nu verzoekster in haar aanvraag van 15 juni 2011 en in het middel niet verduidelijkt waarom het voor haar onmogelijk is om te reizen binnen haar land van herkomst, wordt vastgesteld dat *in casu* voldaan is aan de vereiste van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door te onderzoeken of de behandeling door een reumatoloog voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. Het enige bezwaar dat zij geuit had in verband met de behandeling door een reumatoloog in Moskou was dat deze in een privéziekenhuis werkt en dat de behandeling te duur zou zijn. Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (BMA 5294 en BMA 4988) dat behandeling door een reumatoloog in Moskou beschikbaar is in publieke faciliteiten, zodat de kritiek van verzoekster niet kan aangenomen worden.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, niet steunen op een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“MET BETREKKING TOT DE TWEDE BESTREDEN BESLISSING, HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN INZAKE DOSSIERNUMMER 6.740.239 VAN 7 JANUARI 2015 (BIJLAGE 13) (STUK 3)

EERSTE MIDDEL :

SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

EN

SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard.

Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoekster geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers eerst te worden geoordeeld over de aanvraag artikel 9ter Vreemdelingenwet alvorens desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen.

Vermits de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, ligt een dergelijke beslissing niet voor.

Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden. Het middel is gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 7 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

6/6

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat aangezien de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onterecht werd afgeleverd, ook het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.

Aangezien de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd ook terecht een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, dit geheel conform artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Verzoekster verbindt in een tweede middel het lot van de tweede bestreden beslissing aan het lot van de eerste bestreden beslissing. Aangezien uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat dit niet gegrond is en niet leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, kan dit bijgevolg, verzoeksters redenering volgend, evenmin leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard en dit op goede gronden, zoals hierboven is gebleken, zodat de aanvraag van verzoekster afgesloten is en de verwerende partij *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten kon geven, nu rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster en in dit verband voldoende onderzoek werd gevoerd.

Verzoekster maakt niet met concrete gegevens duidelijk in welk opzicht zij artikel 7 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden acht, nu zij niet ontkent dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL :

SCHENDING VAN ARTIKEL 7 EN 74/14 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

EN

SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De tweede bestreden beslissing geeft verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen.

De beslissing bevat geen enkele motivering waarom een termijn van 7 dagen wordt gegeven.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voorziet een termijn van 30 dagen wanneer een beslissing tot verwijdering wordt genomen. Deze bepaling wordt niet gerespecteerd.

Het tweede middel is gegrond.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 7 en 74/14 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen ondersteuning bevat waarom wordt gekozen voor een termijn van 7 dagen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij heeft geen belang bij haar kritiek, nu zij geen gevolg heeft gegeven aan deze termijn en nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat verzoekster geen belang heeft bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster gevolg gegeven heeft aan dit bevel, zodat zij zich nog steeds op Belgisch grondgebied bevindt. De termijn van zeven dagen is inmiddels verstreken. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet meer getuigt van een belang bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband.

In het derde middel zet verzoekster niet op concrete wijze uiteen waarin de tweede bestreden beslissing artikel 7 van de vreemdelingenwet schendt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET